

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

УИЛ

Последната изгънка на славното семейство Мьозалеј. Откакто чичо му Алвин се пресели на оня свят, управлението на най-западалата в света агенция – „Призраци“, мина в негови ръце.

ТЪПЪР

Единственият (колкото и да е притесняващо) приятел на Уил

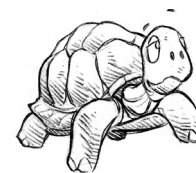
ЧИЧО АЛВИН

Бивш собственик на агенцията, а сега – призрак, който се излежава на един плаж на Хаваите

ГРЪМОТЕВИЦА

СВЕТКАВИЦА
Костенурки близнаци, едната от които вече е призрак

СЮЗЪН

Очарователно русо момиче, съседка на Уил, която живее на втория етаж

ФРИДА

Супертехнологичен ловец на призраци

ЛЕЛЯ МОД
Непоносимата леля на Уил, пристрастена към окултизма

ЕКИПИРОВКА НА АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“ (строго секретно!)

Часовникът Януа – огромен стар гървен часовник с махало. Той е портал, който свързва света на хората със света на призраците. През него преминават всички призраци, когато бъдат призвани.

Спиривизия – специална система, свързана със стария телевизор „Телефункен“ в хола, който се включва автоматично, когато някой някъде се опитва да осъществи спиритичен сеанс. Така Уил знае къде е необходим призрак и може да изпрати някого от своите служители.

„Призрак нюз“ – официален всекидневник на международната информационна агенция „Живот в отвъдното“. В него се публикува всичко, свързано с призраци от този и от онзи свят.

Дървена ракла – тумбеста гървена ракла, обкована с железни гвоздеи. Заема почетно място в хола на семейство Мъогалей. В нея се пазят папки с информация за призраците от агенцията.

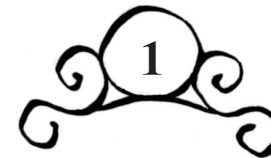
Ектогестилатор – с него се дестилира ектоплазма – вкусна субстанция, която призраците обожават. И хора, и призраци са на мнение, че ектоплазмата с марка „Мъогалей“, приготвяна по тайна рецепта, предавана от поколение на поколение, е най-добрата в целия свят.

Ухоскоп – специален уред, плод на гениалността на страхотния Леонардус Мъогалей, изобретателя в семейството. Това е мощен телескоп, на който е монтирано специално устройство, което улавя звуци от разстояние.

Хорорчасовник – месингов джобен часовник, свършен директно със стария гървен часовник, от който излизат призраците. С него се отчитат часовете работа на всеки призрак.

Призракограф – стар лентов фотоапарат „Лайка Рефлекс“, който може да заснема призрачни присъствия, духове и всякакъв призрачен материал, недоловим с просто око, дори и за изключително тренираното око на Уил.

Карта на призраците – карта на Ню Йорк, на която с червени карфици са отбелязани призраците, работещи в агенцията на Уил, а със сини (които от ден на ден стават все повече) – в агенциите конкуренти. Карта виса на стената в хола, зад една картина.

Вечеря при леля Мог

WILL MOOGLEY • AGENZIA FANTASMI

Il fantasma del grattacielo

Consulenza editoriale: Alessandro Gatti

Colore: Davide Turotti

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2009 Atlantyca S.p.A., Italy

© 2019 for this book in Bulgarian language FIUT Publishing House

Text by Pierdomenico Baccalario

Illustrations by Matteo Piana

Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.

Original title: Will Moogley Agenzia Fantasmi.

Il fantasma del grattacielo

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123

Milano – Italia – foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

АГЕНЦИЯ „ПРИЗРАЦИ“

Призракът от небостъргача

© Издателство „Фюм“, 2019

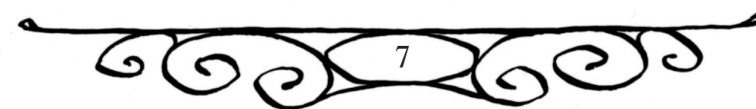
Превод Нели Николова Раданова

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-399-4

Не беше просто скучно...
Беше ужасяващо скучно!
Върхът на скуката!

Уилард Мъогалей, най-младата издънка на фамилията Мъогалей, седеше с изправен гръб и гледаше да не се опре на едва крепящата се облегалка на гревния стол, на който го настаня леля му Мог. С всяка изминала минута клепачите му натезаваха все повече и повече. С едната си ръка той се беше вкопчил в ръба на масивната кръгла маса, покрита с плетена покривка, сякаш това беше спасителна котва, която го държи да не потъне в бездните на съня. Уил се взря в покривката. Пред премрежения му поглед сложните плетеници се превърнаха в праисторически насекоми, удивени, че след години заточение в нафталина отново са извадени на бял свят.

В другата си ръка Уил стискаше сребърна лъжица, върху чиято масивна гръжка се мъд-реше профилът на човек с гъсти бакенбарди. Леля Мог поне сто пъти му беше обяснявала кой е този човек.

Генерал?

Президент?

Нямаше ни най-малка идея... Тази история беше толкова скучна, че момчето за нищо на света не беше в състояние да я запомни, и само нервно барабанеше с пръст по малкото глуповато лице. Едва се сдържаше да не скочи от масата и да изхвърчи навън.

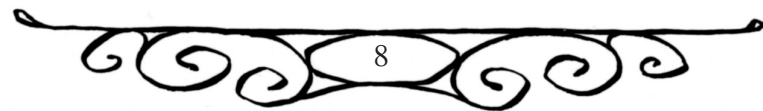
Тази вечеря нямаше край!

– Ах, значи и скъпият стар Милтън ни напусна... миналата седмица ли... докато слизал по стълбите... – въздъхна една от приятелките на леля Мог.

– Ами да... докато слизал оттам, където *мислел*, че има стълби – уточни втората със скърцащ глас.

Момчето възпитано поднесе към устата си още една лъжица от отровната крем супа от зелен лук, сготвена по тайната рецепта на леля Мог.

„Тайна... но не достатъчно“, помисли Уил, докато преглъщаше отвратителната течност.

Небцето на Уил не преливаше от радост. Очите и ушите му бяха подложени на не по-малко изпитание. Точно срещу момчето седяха приятелките на леля му – две жени, които нямаха намерение да млъкнат.

– ...и сега, след като старият Милтън се спомина, остават само бедният Реджиналд и Натали, тази откачена...

– ...която обаче има проблем с белите гробове...

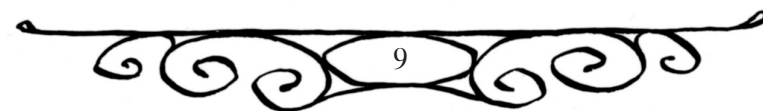
– Има проблем от четиридесет години и още е жива. Тя ще ни погребее всички, слушай какво ти казвам!

Уил погледна едната, после другата и пак първата... Двете гъртачки приказваха само за приятелите си – за току-що умрелите, за тези, на които им предстоеше да умрат, и за онези, които според тях щеше да е най-добре, ако бяха умрели отгавна.

Странно нещо.

Като ги гледаше човек, не би казал, че са толкова зли.

Госпожа Софрония, тази отляво, беше гребничка и закръглена, облечена в рокля на цветя като собственичка на памучна плантация от времето на Американската гражданска война. Другата, Клорина, имаше кок, подобен на огромна копринена буба, прободен

на с десетина златни игли. Откакто бедният Шустър, четвъртият ѝ съпруг, се беше споминал, тя не сваляше траура.

Уил мълчеше и оглеждаше двете жени. Знаеше, че каквото и да каже, няма да му обърнат внимание.

– В болница е, казвам ти. И според мен, няма да излезе от там.

– Като майка си! Точно като майка си!

Вратата на трапезарията се отвори рязко и Уил стреснато подскочи.

Появи се леля Мод със супник, от който се издигаше синкава пара с гаген аромат.

– Извинявайте, че ви накарах да чакаме! – каза тя кокетно с ококорени зад червените рамки на очилата си очи.

Висока и слаба като върлина, леля му се навдеси като богомолка над масата и остави супника в средата. От черния бульон стърчаха два крака с нездрав цвят. Може би на голямо пиле или пуйка.

– Вдигни чиниите от супата, Уил! – нареци леля му и пхна един черпак в бульона. – Време е да сервирам второто.

Двете старици помиришаха подозрително въздуха.

– Да не си сготвила някое от онези ужасни гвукраки пернати? – информира се първата.

Уил стана. Помнеше чудесно онзи път, когато леля Мод беше взела по погрешка два щраусови бута, вместо пуюшки кълки.

– Сложи ли достатъчно чесън? – попита втората. – Чесънът е чудесен дезинфектант.

Уил обиколи масата, събра чиниите от супа и с въздишка се отправи към кухнята.

– Не мога повече... – измърмори той, като гледеше ширналия се зад прозореца „Уест сайг“. Някъде в далечината проблясваше и река Хъдсън.

От другата стая се чуваше приглушеното тракане на прибори и стържещите гласове на приятелките на леля му, които пак бяха започнали да броят живите и мъртвите.

Уил хвърли поглед на часовника. Беше ед-ва девет и четвърт, а му се струваше, че е прекарал на масата цяла вечност.

– Уилаааарг! – провикна се леля Мог от трапезарията. – Хайде, идвай, че яденето ще изстине!

Уил пусна вода от чешмата и наплюдка лицето си, за да се съвземе малко.

Ежемесечните вечери в къщата на леля Мог бяха семейно задължение, от което нямаше измъкване. Това беше едно от последните желания на чичо Алвин.

– Уиларг!

– Леля Мог е истински кошмар... – измърмори момчето и повлече крака към трапезарията. – А двете ѝ опърничави приятелки...

В мига, в който прекрачи прага на трапезарията, три чифта очи се втренчиха в него. Леля Мог му подаде чинията с усмивка, но на Уил му се стори, че в тази усмивка има нещо по-особено. Седна като осъден на смърт, който яде за последен път, а не като нормален слаб и рошав юноша с два номера по-големи гънки и с маратонки с развързани връзки.

Столът изскърца злобещо. Дали няма да се разпадне? Уил сведе поглед към *нещото*, което плуваше в чинията му. Взе разсеяно ножа с лявата си ръка и вилицата с дясната, после смени местата им. Започна да реже пилешкото, което беше жилаво като автомобилна гума.

После спря. Нещо не беше в ред. Двете старици бяха престанали да броят умрелите си познати.

„Да не би и те да са се споминали?“, вдигна очи Уил.

Но явно нямаше този късмет. Софрония и Клорина все още седяха на местата си, от лявата и от дясната страна на леля Мог, и го гледаха втренчено.

Уил се смръщи.

– Вие няма ли да ядете? – попита той.

Сякаш ударени с камшик, трите стари госпожи припряно хванаха вилиците и ножовете и задъвкаха мълчаливо.

Уил остави бавно приборите. Това не убягна от погледа на леля му, която преглътна хапката си и се обърна престорено любезно към племенника си:

– Не е хубаво, като изстине. Изпускащото пара пиле на Мъогалей трябва да се яде, докато е горещо.

– Което е малко по-малко от сто граду-
са... – вметна кисело Уил.

Клорина, червена като домати от усилие-
то да яде това изгарящо нещо, се опита да
ги убеди колко е вкусно.

„Бързат да ме накарат да ям“, усети се
Уил. „Но защо?“

Загложди го съмнение, че нещо става, за-
това се извини, че иска да напълни каната с
вода и стана от масата.

Потърси скришом някаква улика в чан-
тичките, оставени в хола.

Нищо.

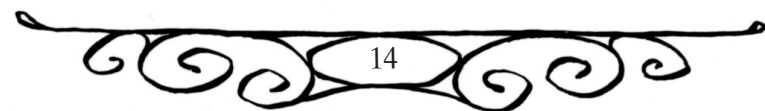
Може би трите бяха решили да правят
един от убийствените си спиритични сеанси
и искаха да започнат час по-скоро? Уил се
върна на масата с пълна кана.

– Какво добро момче! – изсъска Клорина с
искреността на змия.

Наследникът на агенция „Призраци“ седна
на мястото си и протегна крака. Такаааа! А
сега да видим колко крака има масата. *Три!*

Кръгла маса. Три крака. Значи беше прав!
Трите старици искаха да разтребят масата
колкото може по-бързо и да се заемат със
спиритичния сеанс, едно от любимите им
занимания.

Поне не беше нещо опасно.

Успокоен от тази мисъл, Уил прогължи
да се опитва да си отреже залък от стран-
ното парче материя в чинията си. Отдавна
беше наясно, че леля му Мог е бясна от ре-
шението на чичо Алвин да остави управле-
нието на семейната агенция на Уил, *а не на
нея*. И беше всеизвестно, дори и Тъпър знае-
ше, че леля му би направила всичко, само и
само да сложи ръка на апартамента на Уил
и най-вече на Януа, големия гърбен часовник,
който служеше за връзка със света на при-
зраците. Но Уил въобще не би могъл да за-
подозре какво кроят трите зли старици
тази вечер...

Момчето набодне една ханка, от която
течеше врял сос, и я поднесе към устата си.

Леля Мог се усмихна със сатанинска ус-
мивка. Софрония и Клорина зяпнаха и вили-
ците им замръзнаха във въздуха...

Но миг преди Уил да захване парчето, те-
лефонът му иззвъня.

